

[Forsvarsministeren]

nemgik den dagsorden, folketinget havde vedtaget.

Ingen af de øvrige lande og heller ikke NATOs generalsekretær kan derfor være i tvivl om de danske synspunkter vedrørende SDI.

Det kom i øvrigt frem på mødet, at de fleste andre lande nærer en række betænkeligheder ved SDI-programmet.

Vedrørende forholdet mellem dagsordenen og kommunikation skal jeg i øvrigt henvise til den redegørelse, jeg gav i det udenrigspolitiske nævn forleden, hvor også spørgsmålet om generalsekretærens udtalelser på pressekonferencen efter mødet i Luxembourg var genstand for omtale. Jeg mener, at det udenrigspolitiske nævn må være det rette sted at underrette folketinget om forløbet af NPG-mødet i Luxembourg, sådan som det også fandt sted. Jeg skal i øvrigt henvise til den forespørgsel, der som bekendt er stillet til statsministeren om dette emne, og som, så vidt jeg har forstået, er sat på folketingets dagsorden den 14. maj 1985.

Albrechtsen (VS):

Som ministeren siger, sker der altså det, at han den 26. marts redegør for regeringens opfattelse, men det må være sket på en sådan måde, at det danske synspunkt er kommet til at fremstå i et i hvert fald meget tveetydigt lys. Spørgsmålet er så, hvilken opfattelse de andre NATO-ministre får af Danmarks holdning, da der dagen efter bliver givet en redegørelse på baggrund af det, folketinget har vedtaget.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke det er korrekt, at Weinberger og Carrington har givet udtryk for den klare opfattelse, at der ikke var tale om nogen meningsforskelle, og at de, da de blev uddybende spurgt af journalisterne på pressemødet, oplyste, at der godt nok havde været nogle spørgsmål og misforståelser på mødet, men at dem havde Weinberger været i stand til at opklare – »to clear up«, siger han – på en sådan måde, at han var overordentlig godt tilfreds med resultatet. Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at det var den opfattelse af forløbet, Weinberger gav udtryk for på pressekonferencen. Det er i hvert fald det referat, jeg har modtaget fra pressemødet.

Forsvarsministeren (Engell):

Så vidt jeg er orienteret, er det rigtigt, at NATOs generalsekretær på den efterfølgende pressekonference udtalte, at der var enstemmig støtte til det amerikanske forskningsprogram, men han sagde dog vistnok også, at SDI-programmet ville give anledning til spørgsmål i fremtiden, og at man i øjeblikket er i en fase, hvor alliancen diskuterer emnet. Man kan vel sige, at heri ligger bl.a. det forhold, at divergerende opfattelser har været lagt frem.

Jeg er også bekendt med, at den amerikanske forsvarsminister, Casper Weinberger, ved samme lejlighed nævnte, at der var udtrykt visse betænkeligheder også i forbindelse med forskningen.

Men i øvrigt må det være min opfattelse, at både for så vidt angår NATOs generalsekretærs som den amerikanske forsvarsministers udtalelser til pressen må de stå for deres egen regning. Handlingsforløbet i forbindelse med NPG-mødet har jeg jo redegjort for.

Albrechtsen (VS):

Ja men jeg synes ikke, man bare kan sige, at NATOs generalsekretærs udtalelser må stå for hans egen regning. Han er trods alt officiel repræsentant for NATO, og jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke stiller den danske regering – i hvert fald i forhold til folketingsdagsordenen – i et meget uheldigt lys, at de bemærkninger, som Danmark er fremkommet med, åbenbart er blevet opfattet af USA som en slags misforståelse, som USA var i stand til klare op på mødet til USAs fulde tilfredshed.

Nu kan vi naturligvis gå videre med dette under folketingsdebatten, der kommer, men jeg vil gerne bede ministeren om at tage stilling til det spørgsmål, om det ikke er et meget uheldigt lys, man kommer til at stå i, når USA og NATO-generalsekretæren er i stand til at opfatte tingene sådan.

Thoft (SF):

Betyder ministerens svar, at han tager afstand fra NATOs generalsekretærs udtalelser på den pågældende pressekonference?

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg må sige både til hr. Albrechtsen og til hr. Thoft, at det, der i denne sammenhæng er